

Funeral Lluís Magriñà.

Basílica de Santa Maria del Mar. Dissabte 14 de gener, 2023

Homilia:

La Paraula de Déu és viva i eficaç, esclareix les intencions i els pensaments del cor. Ho hem sentit de la carta de Sant Pau als Hebreus. Confiem, doncs, i que sigui la Paraula de Déu la que ens ajudi a encaixar la inesperada notícia del traspàs d'en Lluís Magriñà.

L'apòstol diu: En Jesús tenim el gran sacerdot que ha entrat davant Déu. Es compadeix de les nostres febleses, ha estat provat en tot. Acostem-nos confiadament perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Ens acostem, doncs, a Ell, confiadament demanant-li que ens faci entendre una mica més, tot el que ens ha volgut dir amb la vida d'en Lluís. En entendre-ho, deixarem que l'agraïment predomini sobre la tristor de la pèrdua, i que l'esperança cobreixi com un vel allò que humanament no té sentit.

Us proposo entrar en l'escena de l'Evangeli que hem escoltat, com si hi fóssim presents, a la manera dels Exercicis Espirituals. Jesús és a Cafarnaüm i es dirigeix cap a la vora del llac. Molta gent el ve a trobar i els explica, amb paràboles i guaricions, que el Regne de Déu és a prop, és imminent, ja ha arribat, avui, en Ell. Jesús és Déu amb nosaltres, Déu enmig nostre, el benestar, el consol, l'esperança que desvetlla ho revelen. Tot passant, veu Leví, el fill d'Alfeu. Es assegut al lloc on recapten impostos. Potser és un agent recaptador, potser està aprenent l'ofici, potser simplement es deleix somniant el que podria fer si aquells diners fossin seus. Jesús li diu: *"vine amb mi. Ell s'aixecà i se n'anà amb Jesús"*.

En Lluís explicava que la seva vocació a la vida religiosa havia estat "sense dubtar ni poder dubtar" tal com Sant Ignasi descriu en el primer temps per a fer una bona elecció. Deia el mateix Lluís: "Pam, no t'ho esperes i sents que el Senyor et crida". Això va a passar a la Cova a Manresa on hi va anar per a tres dies de recés amb el Col·legi de Sarrià. Afegiria, seguint fidelment la metodologia dels Exercicis: "Deixes passar un temps, i, més endavant, veus que es confirma".

Als pares els agradava la formació que oferien als jesuïtes. Deia ell: "El pare i la mare eren persones de fe, no eren gens beats, de rosaris i coses d'aquestes, però anaven a missa cada diumenge". I continuava: "a la família no hi havia cap tradició de capellans i monges". L'empenyien a fer econòmiques. El pare tenia una fàbrica i esperava que algun dels fills agafaria la responsabilitat. Tot i així, els pares van donar-li total llibertat: "Heu de fer la vostra vida". Mentre es preguntaven d'on havien sortit els fills: dues germanes infermeres, dos jesuïtes i dos metges. En Lluís li responia "això us ho heu de preguntar tu i la mare". En efecte, els havien transmès la vocació de servei i la solidaritat. Un tarannà obert que també vivien a casa, on sempre hi tenien convidats.

En Lluís entrà al Noviciat de la Companyia de Jesús. Malgrat viure anys convulsos on tots els de la seva generació van deixar la formació, ell sentia que Jesús se li havia adreçat a ell de forma clara i neta, sense dubtar ni poder dubtar.

Torno a l'Evangeli d'avui quan Jesús diu: *“No són els qui estan bons els qui necessiten el metge, sinó els qui estan malalts”*. Jesús parla de sí mateix com un metge que ha vingut ha guarir aquells que ho necessiten. No són els qui estan bons els qui necessiten el metge, sinó els malalts. Jesús és sent metge, s'identifica amb el qui sent l'encàrrec de restablir les condicions que fan possible una vida plena. Els malalts necessiten algú que tingui l'expertesa de retornar-los la vida que se'ls escola. En Lluís, caminant al costat de Jesús, en la seva Companyia, sent una segona crida: la dels més necessitats, la dels més fràgils, la dels més deixats de la ma de la Humanitat, la dels qui esperen algú que els pugui guarir del que els impedeix una vida plena.

Ell mateix explica el que li va succeir en un viatge pel nord d'Àfrica: “Quan vam entrar a Algèria, cada cop que el tren s'aturava a les estacions hi havia com tres-centes o quatre-centes persones agafant el que la gent tirava per les finestres, un tros de pa que havia sobrat, monedes...”. Mentre, en Lluís s'anava preguntant: “Tu què pots fer davant de tot això?”

Va demanar llavors d'anar al Txad, a fer aquest temps de pràctiques que anomenem Magisteri, amb altres companys jesuïtes. Aquests anys entre el 1972 i el 1974 va ser per a ell un exercici d'autoconeixement i de llibertat. Deia: “A casa la gent sempre té expectatives sobre tu; però fora t'adones de qui ets perquè no tens cap pressió exterior”. La recorda com una etapa “molt feliç”. Va viure en un poblet de dos-cents habitants al sud del país, en una cabana de fang, amb un correu molt esporàdic, “anava sense rellotge perquè se'm va espatllar”, comenta. Per concloure dient: “Vaig descobrir el cel a la terra”.

Però la terra no és encara el cel: “Amb la guerra civil vaig descobrir l'animal que portem tots dintre, del que som capaços quan perdem el cap”. El país va quedar desfet i a mi em van baixar les defenses psicològiques”, deia. Va agafar amebes i la malaltia el va deixar amb 35 quilos. “Si et quedes serà per a que t'enterrem”, li va dir el metge. Va marxar. El van operar a Barcelona i li van prescriure dos o tres anys d'estabilitat. Jo crec que aquesta experiència de mort i resurrecció va fer d'en Lluís un home més lliure en endavant. Més lliure per ajudar als qui en tenien necessitat.

Ell sempre es preguntava: “Això que estic fent, serveix o no serveix a les persones?”. I el seu era un servei que naixia de l'estimació. En alguna entrevista, constatava: “He tingut experiències en què estimant la gent, la gent canvia”. I, en efecte, Lluís, ens has canviat.

Tornant a l'Evangeli de la vocació de Levi, us comparteixo una pregunta que em venia al llegir el text. Si a Simó Pere amb les seves xarxes i barques, Jesús li va dir “jo et faré pescador d'homes”, a Levi (o Mateu, com preferiu), el qui s'asseia a la taula de la recaptació d'impostos, quina missió li deuria encomanar Jesús? Com es podia aprofitar en favor del Regnat de Déu allò al que es dedicava Levi?

Assajar respostes a aquesta pregunta, m'ajuda a comprendre una mica més tot el que en Lluís ens ha aportat amb la seva vida entre nosaltres. Com a Director d'Intermon, com a Director Internacional de Servei Jesuïta als Refugiats, com Delegat Provincial d'educació a Catalunya, en Lluís va fer que aquestes institucions creixessin de forma exponencial, tant en la realització dels projectes com en la preparació d'un futur que els anys han anat confirmant.

Encara recordo el dia que, a finals de la dècada dels vuitanta, a la comunitat de jesuïtes del carrer Graner a l'Hospitalet, tots ens vam aixecar de taula a mig sopar per poder veure el primer anunci d'Intermon a la televisió. En aquell moment, més d'un pensava dins seu: "De què serveix tot això? Es podrien haver donat aquests diners als pobres!" Però en Lluís tenia visió, sabia mirar més enllà, i, a més, tenies l'audàcia de fer tot el que calgués per poder-hi arribar.

D'aquella època, vull llegir el testimoni de la Maria López, que amb aquestes paraules em donava el condol pel traspàs d'en Lluís:

La meva vida no seria la mateixa sense la seva: vaig venir a viure a Catalunya per a treballar a Intermón. I d'aquella etapa em va quedar molt gravada una conversa amb una de les treballadores de la neteja, en què em va parlar dels seus inicis a "la casa": Em va explicar que el mateix director (en Lluís) li preguntava si es trobava bé treballant-hi i si necessitava res. Deia, amb molta enyorança i carinyo, que mai un cap no s'havia preocupat així per ella ni l'havia tractat amb aquell respecte. Recordant-t'ho, sento que ens anem quedant orfes d'una generació molt sòlida.

En aquests darrers anys, essent Lluís Magriñà el Provincial dels Jesuïtes a Catalunya i Superior de la Cova, personalment he pogut compartir moltes més coses amb en ell. Esmorzars, pressions, decisions, malalties, eucaristies... Una part de mi se'n va prop de Déu amb en Lluís. Una part de cadascú de nosaltres se'n va prop de Déu amb en Lluís.

Per això, amb l'audàcia que tu ens vas ensenyar i aprofitant la posició privilegiada en que et trobes, avui, et demano i crec que no soc sol a fer-ho. Lluís, que Déu ens doni la seva visió sobre el món, sobre la vida, sobre el que està passant! Que compartim el seu somni sobre aquest món tan necessitat de llum. Com en aquell mosaic del Santuari que tant ens agrada on Sant Ignasi i Jesús comparteixen la mateixa mirada endavant. Demana-la a Déu per tots nosaltres, ara que hi ets a prop.